

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»

ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Ι. ΊΔΙΑ ΣΚΥΛΙΣΣΗΣ — ΕΙΡΗΝΑΙΟΣ ΑΣΘΙΝΟΣ — ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΛΑΧΟΣ — Ε. ΓΑΛΑΝΗΣ
ΣΠ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ — ΠΑΝ. ΦΕΡΜΠΟΣ — Χ. ΑΝΝΙΝΟΣ — ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ
Ι. Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ — Α. ΣΚΑΛΙΔΗΣ — Π. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ — Ι. ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ.
Διὰ δὲ τὰ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ: Ν. Π. ΠΑΡΙΣΗΣ — Α. ΚΑΛΑΙΒΟΚΑΣ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ:

Ἐν Ἀθήναις: δρ. δ. ταῖς ἡμέραις 6, τῷ ἐξωτερικῷ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθιγᾶς εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοστέχου καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: Ἡ Βασίλισσα Μαρτῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορ' α. Δουμά. (Συνέχεια). — Κιλοδοξίλης: ὁ Παλλεγκιώτης, ἀγγλικὸν διήγημα, μετὰφρ. Ι. Ίσιδωρίδου Σκυλίτση. (Συνέχεια καὶ τέλος). — Ὑπόβητος: Κωμωδία, διήγημα Α. Καντ, μετὰφρ. Ἀγγέλου Βλάχου. (Συνέχεια). — Ἡ Δουομένη Χινοῦμισσα, μυθιστορία Λεῖλα; Χινοῦμ. (Συνέχεια). — Ἡ Ἠλικία τῶν γυναικῶν ὑπὸ Ἰ. Μ. Δαμβέργη.

Εἶσαι σό, Γαλλόνη; ἤρώτησεν ὁ δούξ χαμηλῇ τῇ φωνῇ. [Σελί: 11].

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΤΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Συνέχεια ὅδε προηγουμένων φύλλον].

Καὶ ὅμως, μεθ' ὅλην τὴν ἰσχυρὰν ταύ-
την προστασίαν, ἡ ὠραία Καρλόττα ἀν-
τέσχεν ἔτι, ὅπερ συνέτεινεν εἰς τὸ ν' αὐ-
τέσχη τὸ πρὸς αὐτὴν πάθος τοῦ Βεακρνοῦ.
Ὁ Ἑρρίκος ἐπὶ τέλους, ἀντὶ νὰ με-
ταβῇ παρὰ τῇ νύμφῃ, μετέβη παρὰ
τῇ ὠραίᾳ Καρλόττᾳ, ὅπερ ἰδόντες οἱ
αὐλικοὶ ἀπεσύρθησαν, ὅπως ἀφήσωσιν αὐ-
τοὺς ἐλευθέρους· ὥστε καθ' ἣν στιγμὴν

ἡ Μαργαρίτα τοῦ Βαλοῦ καὶ ὁ δούξ τῆς
Γκιζης ἀντήλλαξαν τὰ μυσηριώδη λατινι-
κά των, ὁ Ἑρρίκος ἤρριξε γαλλιστί, καίτοι
μετὰ γασκωνικῆς προφορᾶς, τὸν ἐπόμενον
μετὰ τῆς δεσποίνης τῆς Σώθης διάλογον·
— Ἀ! φίλη μου, ἦλθες ἀκριβῶς καθ'
ἣν στιγμὴν, μαθὼν ὅτι ἡσθένεις, εἶχον ἀ-
πολέσει πᾶσαν ἐλπίδα ὅτι θὰ σὲ ἰδῶ.

— Ἡ Μεγαλειότης σὰς, ἀπήντησεν ἐ-
κείνη, ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ πιστεύσω ὅτι
ἡ τοιαύτη ἀπώλεια τὴν ἐλύπει;

— Τῇ ἀληθείᾳ, τὸ πιστεύω, ἐπανάλα-
βεν ὁ Βεακρνος. Ἀγνοεῖς ὅτι κατὰ μὲν τὴν

ἡμέραν εἶσαι ὁ ἥλιός μου, κατὰ δὲ τὴν
νύκτα ὁ ἀστήρ μου; Σὲ βεβαίω, ἡμὴν
ἐν πλήρει σκοτίᾳ, ὅτε αἰφνης ἐπιφανεῖσα
ἐφώτισας τὰ πέριξ.

— Τότε παίζω κακὸν παιγνίδιον πρὸς
τὴν Ὑμετέρην Μεγαλειότητα.

— Τί ἐννοεῖς μετ' αὐτοῦ, φίλη μου; ἡ-
ρώτησεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ἐννοῶ ὅτι ὅταν ἔχη τις εἰς τὴν ἐ-
ξουσίαν του τὴν ὠραιότεραν γυναῖκα τῆς
Γαλλίας ἐν καὶ μόνον πρέπει νὰ ἐπιθυμῇ,
τὸ σκότος, διότι ἐν αὐτῷ εὐρίσκει τὴν εὐ-
τυχίαν.

— Ἡ εὐτυχία αὕτη, κακὴ, δὲν ἀγνοεῖς ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας μιᾶς καὶ μόνης γυναικός, ἥτις ὅμως χλευάζει τὸν πτωχὸν Ἑρρίκον.

— Ὡ! ἐπανελάθεν ἡ βαρόνη, θὰ ἐπίστευον ἀπεναντίας ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἐπαίζεται ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Ναβάρρας.

Ὁ Ἑρρίκος ἐτρόμαξε βλέπων τὴν ἐχθρικήν ταύτην στάσιν, καὶ ὅμως ἐσκέφθη ὅτι ἦτο ἀποτέλεσμα πείσματος καὶ ὅτι ὀπισθεν τοῦ πείσματος ἐκρύπτετο ὁ ἔρως.

— Τῇ ἀληθείᾳ, εἶπε, φιλότατη Καρλόττα, μὲ ἀδικεῖς, καὶ ἀγνοῶ ἂν ὑπάρχῃ καὶ ἄλλο στόμα τόσῳ ὥραϊον καὶ τόσῳ σκληρόν. Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι ἐγὼ νυμφεύομαι; Ἀπατάσαι.

— Ἰσως ἐγώ, εἶπε μετὰ τραχύτητος ἡ βαρόνη, ἂν δύναται ποτε νὰ φανῇ τραχεῖα ἡ φωνὴ τῆς ἀγαπώσης ἡμᾶς γυναικός, ὅταν μᾶς ἐλέγχῃ ὅτι δὲν τὴν ἀγαπῶμεν.

— Ἐχεις, βαρόνη, τόσῳ ὥραϊους ὀφθαλμούς καὶ δὲν βλέπεις πλεόν μακράν; Ὅχι, ὄχι! ὁ Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας δὲν νυμφεύεται τὴν Μαργαρίταν τοῦ Βαλοῤ.

— Καὶ τότε, ποῖος;

— Ἐ! διάβολε! ἡ Μεταρρύθμισις νυμφεύεται τὸν Πάπαν. Τοῦτο συμβαίνει.

— Ἀ! Ἀ! μεγαλειότατε. Ἡ Καρλόττα δὲν συλλαμβάνεται εὐκόλως εἰς τὰ πνευματώδη λογοπαίγνια σὰς. Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἀγαπᾷ τὴν δέσποιναν Μαργαρίταν, καὶ δὲν σὰς ἐλέγχω δι' αὐτό. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ! Εἶναι πολὺ ὥραϊα, ὥστε πρέπει νὰ ἀγαπᾷται.

Ὁ Ἑρρίκος ἔμεινε σύννους, ἀλλ' ἐπὶ τέλους μειδιάσας σχεδὸν ἀδιοράτως, εἶπε:

— Βαρόνη, ζητεῖς νὰ τὰ χαλάσωμεν, καὶ ὅμως νομίζω ὅτι δὲν ἔχεις τὸ δικαίωμα. Ἀς ἴδωμεν τί ἐπραξες ὅπως μὲ ἐμποδίσῃς ἀπὸ τοῦ νὰ νυμφευθῶ τὴν δέσποιναν Μαργαρίταν; Οὐδέν. Ἀπεναντίας, μὲ ἀπὴλπισας πάντοτε.

— Καὶ καλῶς ἐπραξά, ἀπήντησεν ἡ βαρόνη.

— Καὶ διατί;

— Διότι σήμερον θὰ ἐνυμφεύεσθε ἄλλην.

— Ἀ! νυμφεύομαι αὐτήν, διότι σὺ δὲν μὲ ἀγαπᾷς.

— Ἀν σὰς ἡγάπων, Μεγαλειότατε, μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἀπέθνησκον.

— Θὰ ἀπέθνησκες; Καὶ ἀπὸ ποίαν ἀσθένειαν;

— Ἀπὸ ζηλοτυπίας, ... διότι μετὰ μίαν ὥραν ἡ μὲν βασίλισσα τῆς Ναβάρρας θὰ ἀποπέμψῃ τὰς ἀκολούθους τῆς, καὶ ἡ Ὑμ. Μεγαλειότης τοὺς ἀκολούθους τῆς.

— Καί τοῦτο ἀληθὲς σὲ λυπεῖ, φίλη μου;

— Δὲν λέγω τοῦτο. Λέγω ὅτι ἂν σὰς ἡγάπων, αὐτὸ θὰ μὲ ἐβασάνιζε φοβερά.

— Ἐχει καλῶς, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος πλήρης χαρᾶς διὰ τὴν πρώτην ταύτην ὁμολογίαν. Ἀλλ' ἂν ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας δὲν ἀποπέμψῃ τοὺς ἀκολούθους τοῦ τὴν ἐσπέραν ταύτην;

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ἡ κυρία Σώβη, μετ' ἀληθοῦς ἐκπλήξεως, λέγετε πράγματα ἀδύνατα καὶ κυρίως ἀπίστευτα.

— Καὶ ὅπως τὰ πιστεύσης τί πρέπει νὰ γείνη;

— Πρέπει νὰ λάβω ἀπόδειξιν, τὴν ὁποῖαν σεῖς δὲν δύνασθε νὰ μοὶ δώσητε.

— Καὶ διατί ὄχι, βαρόνη; Μὰ τὸν Ἀγίον Ἑρρίκον! ἀπεναντίας θὰ σοὶ τὴν δώσω, ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος, κατατρώγων τὴν νεαρὰν γυναῖκα διὰ βλέμματος πλήρους ἔρωτος.

— Ὡ! Μεγαλειότατε. . . ἐψιθύρισε ἡ Καρλόττα ἀπεινώσασα τὴν τε φωνὴν καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. . . Δὲν ἐννοῶ. . . Ὅχι, ὄχι, εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποφύγῃ τις τὴν εὐτυχίαν ἥτις σὰς περιμένει.

— Εὐρίσκονται τέσσαρες Ἑρρίκοι, ἄγγελέ μου, ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ, ἐπανελάθεν ὁ βασιλεὺς: Ὁ Ἑρρίκος τῆς Γαλλίας, ὁ Ἑρρίκος τοῦ Κονδέ, ὁ Ἑρρίκος τῆς Γκίζης, . . . ἀλλ' εἰς καὶ μόνος Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας.

— Καί; . . .

— Καί. . . ἂν ὅλην τὴν νύκτα ταύτην ἔχεις εἰς τὸ πλευρόν σου τὸν Ἑρρίκον τοῦτον;

— Ὅλην τὴν νύκτα ταύτην;

— Ναί. Θὰ ἦσο τότε βεβαία ὅτι δὲν τὸν ἔχει ἄλλη πλησίον τῆς;

— Ἀ! ἂν κάμετε τοῦτο, Μεγαλειότατε! ἀνέκραξε τότε καὶ ἡ δέσποινα τῆς Σώβης.

— Θὰ τὸ κάμω, σοὶ δίδω τὸν λόγον μου.

Ἡ δέσποινα τῆς Σώβης ἤγειρε τοὺς δύο μεγάλους ὀφθαλμούς τῆς, ὑγροὺς ἐν τῇ ἡδυσθαίᾳ των, καὶ ἐμειδίασε πρὸς τὸν βασιλέα, ὅς τις ἐμεθύσθη ἐκ χαρᾶς καὶ ἐλπίδος.

— Ἀς ἴδωμεν, ἐπανελάθεν ὁ Ἑρρίκος, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τί θὰ ἔλεγες;

— Θὰ ἔλεγον, ἀπήντησεν ἡ Καρλόττα, ὅτι ἀληθῶς ἀγαπῶμαι ὑπὸ τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος.

— Καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν! θὰ τὸ εἶπῃς, διότι αὐτὸ εἶναι πρᾶγματι, βαρόνη.

— Ἀλλὰ, τί νὰ κάμω; ἐψιθύρισε ἡ δέσποινα τῆς Σώβης.

— Ὡ, βαρόνη! δὲν ἔχεις θεραπαινίδα, ἀκόλουθον, θαλαμηπόλον τινά, τὴν ὁποῖαν νὰ ἐμπιστεύεσαι;

— Ἐχω τὴν Δαριόλην, ἡ ὁποία εἶναι εἰς ἐμὲ τόσῳ ἀφωσιωμένη, ὥστε θὰ κατεκερματίζετο πρὸς χάριν μου. Εἶναι ἀληθὲς θησαυρός.

— Ἀξιόλογα! Εἶπε εἰς τὴν νεάνιδα ταύτην ὅτι θὰ κάμω τὴν τύχην τῆς, ὅταν γίνω βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, καθ' ἃ μοὶ προεῖπον οἱ ἀστρολόγοι.

Ἡ Καρλόττα ἐμειδίασε, καθ' ὅσον ἔκοιτο ὁ Βασνὸς ἀπὴλκυε φήμης ἐντελοῦς Γασκόνου, προκειμένου περὶ ὑποσχέσεων.

— Ἐχει καλῶς, εἶπε: τί ἐπιθυμεῖτε παρὰ τῆς Δαριόλης;

— Ὅλignon δι' αὐτήν, τὸ πᾶν δι' ἐμέ.

— Ἐπὶ τέλους;

— Ὁ κοιτῶν σου δὲν εἶναι ἄνωθι τοῦ ἰδικοῦ μου;

— Ναί.

— Ἀς περιμένῃ ὀπισθεν τῆς θύρας. Θὰ κρούσῃ τρεῖς, θὰ ἀνοίξῃ καὶ θὰ λάβῃς τὴν ἀπόδειξιν τὴν ὁποῖαν σοὶ εἶπον.

Ἡ δέσποινα τῆς Σώβης ἔμεινε ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα σιωπῶσα. Εἶτα, ὡς νὰ παρετῆρει μὴ τὴν ἀκούσῃ, προσήλωσεν

ἐπὶ στιγμὴν τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὀμίλου ἐν ᾧ εὐρίσκετο ἡ βασιλομήτωρ. Ἀλλὰ δι' ὅσον ἀκαριαία καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἡ στιγμή αὕτη, ἡ Αἰκατερίνη καὶ ἡ βαρόνη ἀντήλλαξαν συνεννόησεως βλέμμα.

— Ὡ! ἂν ἤθελον, εἶπε διὰ φωνῆς σειρήνος, ἥτις θὰ ἀνέλυε τὸν κηρὸν εἰς τὰ ὠτα τοῦ Ὀδυσσεὺς ἂν ἤθελον νὰ συλλάβω τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ψευδομένην;

— Δοκίμασον, φίλη μου, δοκίμασον. . .

— Μὰ τὸν Θεόν, ὁμολογῶ ὅτι μοὶ ἔρχεται ὄρεξις.

— Ἀφες τὴν νὰ θριαμβεύσῃ. Αἱ γυναῖκες οὐδέποτε εἶναι ἰσχυρότεραι, ἢ μετὰ τὴν ἡττάν των.

— Βασιλεῦ, διακρατῶ τὴν πρὸς τὴν Δαριόλην ὑπόσχασίν σας, καθ' ἣν ἡμέραν βασιλεύσετε τῆς Γαλλίας.

Ὁ Ἑρρίκος ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς.

Ἀκριβῶς δὲ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας ἀπῆντα εἰς τὸν δούκα τῆς Γκίζης:

— *Noctu pro more: Τὴν νύκτα ταύτην, κατὰ τὸ σῆρθε.*

Ὁ Ἑρρίκος ἀπεμακρύνθη τῆς βαρόνης εὐτυχῆς, ὅσον καὶ ὁ δούξ τῆς Γκίζης ἀπομακρυνόμενος τῆς Μαργαρίτας τοῦ Βαλοῤ.

Μετὰ μίαν ὥραν ἡ τε βασιλομήτωρ καὶ ὁ βασιλεὺς Κάρολος ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ δώματά των, ἀμέσως δὲ αἱ αἰθουσαι ἤρξαντο ἐκκενοῦμεναι. Ὁ ναύαρχος καὶ ὁ πρίγκιψ τοῦ Κονδέ, συνοδευόμενοι ὑπὸ τετρακοσίων εὐπατριδῶν Οὐγονόττων, διήλθον διὰ τοῦ γογγύζοντος πλήθους. Εἶτα ἐξῆλθε καὶ ὁ Ἑρρίκος τῆς Γκίζης μετὰ τῶν Λοθαριγγίων εὐπατριδῶν καὶ τῶν Καθολικῶν, ἐπευφημούμενος καὶ χειροκροτούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους.

Ἡ Μαργαρίτα τοῦ Βαλοῤ, ὁ Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας καὶ ἡ δέσποινα τῆς Σώβης διέμενον, ὡς γνωστόν, ἐν αὐτῷ τῷ Λούβρῳ.

Β

Ο ΚΟΙΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΝΑΒΑΡΡΑΣ

Ὁ δούξ τῆς Γκίζης ὠδήγησε τὴν νύμφην του δούκισσαν τοῦ Νεβέρ εἰς τὸ μέγαρόν τῆς, κείμενον ἐν τῇ ὁδῷ *Chaume* ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ *Brac*, ἀφοῦ δὲ παρέδωκεν αὐτήν εἰς τὰς θεραπαινίδας τῆς μετέβη εἰς τὰ δώματά του ὅπως ἀλλάξῃ ἐνδύματα, λάβῃ νυκτερινὸν μανδύαν καὶ ὀπλισθῇ δι' ἐνὸς τῶν μικρῶν καὶ ὀξέων ἐκείνων ἐγχειριδίων, ἃ ἐκαλοῦντο *πεποισθήσεις* τῶν εὐπατριδῶν καὶ ἐφέροντο ἄνευ τῆς σπάθης. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐλάμβανεν αὐτὸ ἐκ τῆς τραπεζῆς, ἐνθα ἔκειτο, εἶδε μικρὰν ἐπιστολὴν οὖσαν ἐν τῇ θήκῃ του.

Λαβὼν καὶ ἀνοίξας αὐτὴν ἀνέγνω τὰ ἐπόμενα:

«Ἐλπίζω ὅτι ὁ κύριος Γκίζης δὲν θὰ ἐπανελθῇ τὴν νύκτα ταύτην εἰς τὸ Λοῦβρον, ἢ ὅτι ἂν ἐπανελθῇ θὰ λάβῃ τοῦ «λάχιστον τὴν πρόνοιαν νὰ ὀπλισθῇ διὰ «καλοῦ θώρακος καὶ κοπτεροῦ ξίφους».

— Ἀ! εἶπεν ὁ δούξ, στραφεὶς πρὸς τὸν θαλαμηπόλον του. Ἴδου ἀλλόκοτος

υπόμνησις, μαστρο - 'Ροβίνε. Κάμε μου τὴν χάριν, εἰπέ μοι ποῖοι εἰσῆλθον ἐδῶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου ;

— Ένας μόνον, αὐθέντα μου.

— Ποῖος ;

— Ὁ κύριος Γάστ.

— Α ! πράγματι, νομίζω ὅτι ἀναγνωρίζω τὸ γράψιμόν του. Ἄλλ' εἴσαι βέβαιος ὅτι ὁ Γάστ ἦλθε ; Τὸν εἶδες ;

— Καὶ κάτι περισσότερον, αὐθέντα μου ! τοῦ ὠμίλησα.

— Έχει καλῶς. Τότε θὰ ἀκολουθήσω τὴν συμβουλὴν του. Δός μοι τὴν ζακέττα μου καὶ τὸ ξίφος μου.

Ὁ θαλαμηπῶλος εἰθισμένος ὦν εἰς τὰς τοιαύτας μεταμφιέσεις ἔφερεν αὐτῷ ἀμφοτέρω. Ὁ δούξ ἐνεδύθη τὴν ζακέτταν του, ἥτις ἦτον ἀλυσιδωτὴ καὶ ἥς ὁ δικτυωτὸς θώραξ ἦτο τόσῳ εὐκαμπτος, ὥστε καίτοι ἐκ χάλυβος ἐφαίνετο οὐσα ἐκ βελούδου. Εἶτα ἐφόρεσεν ὑπενδύτην καὶ ἐπ' αὐτὸν ἱμάτιον βραχύ, κομβωμένον ἄχρι τοῦ λαιμοῦ, λευκὸν καὶ φαῖον, — ἅτινα ἦσαν τὰ ἀρέσκοντα αὐτῷ χρώματα — μακρὰ ὑποδήματα ἀνερχόμενα ἄνω τῶν γονάτων, σκοῦφον ἐκ μαύρου βελούδου, ἄνευ πτερῶν ἢ μαργαριτῶν. Περιεβλήθη μέλανα μανδύαν, ἔθετο ἐγχειρίδιον εἰς τὴν ζώνην του, καὶ δούς τὸ ξίφος τοῦ εἰς τινα ἀκόλουθον. ὃν ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ, μετέβη εἰς Λοῦβρον.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἔθετο τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας τῶν ἀνακτόρων, τὸ ὀρολόγιον τοῦ ἀγίου Γερμανοῦ ἐσήμαινε μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

Ἄν καὶ ἡ νύξ ἦτο προκεχωρημένη καὶ ὀλίγον ἀσφαλεῖς ἦσαν αἱ ὁδοὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, οὐδὲν συνέβη καθ' ὁδὸν εἰς τὸν τολμητικὴν πρίγκηπα, ὅστις ἔφθασε σὺν καὶ ὑγιὲς ἀπέναντι τοῦ κολοσσαίου ὄγκου τοῦ παλαιοῦ Λοῦβρου, οὐτινος πάντα τὰ φῶτα βαθυμῶν εἶχον σβεσθῆ, καὶ ὅπερ κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην ἀνυψοῦτο φοβερὸν ἐν τῇ σιωπῇ αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ σκότει.

Πρὸ τοῦ βασιλικοῦ φρουρίου ἐξετείνετο βαθεῖα τάφρος, ἀνωθι τῆς ὁποίας ἦσαν τὰ πλεῖστα τῶν δωματίων, ἅτινα κατεῖχον οἱ ἐν τοῖς ἀνακτόροις οἰκοῦντες πρίγκηπες. Τὰ δωμάτια τῆς Μαργαρίτας ἔκειντο εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

Ἄλλὰ τὸ πρῶτον τοῦτο πάτωμα, ὅπερ θὰ ἦτο εὐπρόσιτον ἂν μὴ ἦτο ἡ τάφρος, εἶχε χάρις εἰς αὐτὴν τριάκοντα σχεδὸν ποδῶν ὕψος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἦτο ἐξησφαλισμένον κατὰ πάσης ἀποπειρας τῶν ἐραστῶν ἢ τῶν νυκτοκλεπτῶν. Τοῦτο ὅμως οὐδόλως ἐκώλυσε τὸν δούκα τῆς Γκιζης νὰ κατέλθῃ ἀποφασιστικῶς ἐν τῇ τάφρῳ.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀκριβῶς στιγμὴν, ἠκούσθη κρότος παρὰ θύρου τινὸς τοῦ ἰσογείου ἀνοιχθέντος. Τὸ παρὰ θύρον τοῦτο ἦτο κιγκλιδωτὸν ἀλλὰ χεῖρ τις ἀφῆρσε μίαν τῶν μικρῶν κιγκλίδων κεκομμένην ἐκ τῶν προτέρων καὶ διὰ τοῦ ἀνοίγματος ἐκείνου ἀνῆρτησεν μετὰ ξίφιν σειρήτιον.

— Εἴσαι σύ, Γιλόννη ; ἠρώτησεν ὁ δούξ χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Ναί, ἐξοχώτατε, ἀπήντησε γυναικεῖα φωνή, χαμηλότερον ἔτι.

— Καὶ ἡ Μαργαρίτα ;

— Σὰς περιμένει.

— Έχει καλῶς.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ δούξ ἐνευσεν εἰς τὸν ἀκόλουθόν του, ὅστις ἀμέσως ἀνοίξας τὸν μανδύαν του ἐξετύλιξε μικρὰν σχοινίην κλίμακα. Ὁ πρίγκηψ ἔδωσε τὴν μίαν τῶν ἄκρων τῆς κλίμακος εἰς τὸ κρεμάμενον σειρήτιον, ἡ δὲ Γιλόννη ἔσυρεν αὐτὴν καὶ τὴν ἔδωσε καλῶς. Τότε ὁ πρίγκηψ ἀναρτήσας τὸ ξίφος ἐν τῇ ζώνῃ του ἀνῆλθεν ἄνευ τινὸς ἀπευκταίου. Εἰσελθόντος αὐτοῦ ἡ κιγκλὶς ἐτέθη εἰς τὴν θέσιν τῆς, τὸ παρὰ θύρον ἐπανεκλείσθη, καὶ ὁ ἀκόλουθος ἀφοῦ εἶδε τὸν κύριον του εἰσελθόντα ἡσύχως εἰς τὸ Λοῦβρον, ὑπὸ τὰ παρὰ θύρα τοῦ ὁποίου εἰκοσάκις ὁμοίως τὸν εἶχε συνοδεύσει, κατεκλίθη περιτετυλιγμένος ἐν τῷ μανδύῳ του ἐπὶ τὸ χόρτον τῆς τάφρου καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν τοῦ τείχους.

Ἡ νύξ ἦτο σκοτεινὴ καὶ ῥανίδες βροχῆς ἔπιπτον. Ὁ δούξ τῆς Γκιζης ἠκολούθησε τὴν ὁδηγόν του, ἥτις ἦτο ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰκλώβου Μαντινίων στρατάρχου τῆς Γαλιίας. Εἰς ταύτην ἡ Μαργαρίτα εἶχεν ἀπολυτὸν ἐμπιστοσύνην, οὐδὲν ἀπ' αὐτῆς τηροῦσα μυστικόν. Ἰσχυρίζοντο δὲ ὅτι μετὰ ξὺ τῶν μυστηρίων, ἅτινα ἡ ἀδιάφθορος αὐτῆς πίστις ἐκάλυπτε, ὑπῆρχον καὶ τινα τόσῳ φοβερά, ὥστε ἐξηγάγκαζον αὐτὴν νὰ φυλάττῃ καὶ τὰ ἄλλα.

Οὐδὲν φῶς ἐφαίνετο, οὔτε εἰς τὰ ἰσόγεια, οὔτε εἰς τοὺς διαδρόμους, καὶ μόνον ἐκ διαλειμμάτων λάμψις τις ἀμαυρά, ἀμέσως ἐκλείπουσα, ἐφώτιζε τὰ πένθιμα ἐκεῖνα δωμάτια.

Ὁ δούξ φερόμενος ὑπὸ τῆς ὁδηγοῦ του, κρατούσης αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς, ἔφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς ἐλικοειδῆ κλίμακα, κατεσκαυσαμένην ἐντὸς τοῖχου καὶ ἥτις ἔφερε δι' ἀποκρύφου καὶ ἀδιοράτου θύρας εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τῶν τῆς Μαργαρίτας δωματίων.

Ὁ ἀντιθάλαμος, ἐπίσης καὶ αἱ λοιπαὶ τοῦ ἰσογείου αἵθουσαι, ἦτο σκοτεινότερος. Φθάσας ἐν αὐτῷ ἡ Γιλόννη ἐστάθη.

— Ἐφέρετε ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ἡ βασίλισσα ; ἠρώτησε βαιῶ τῇ φωνῇ.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ δούξ τῆς Γκιζης. Ἄλλὰ μόνον εἰς τὰς χεῖρας τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος θὰ τὸ δώσω.

— Ἐλθετε λοιπὸν ἀμέσως !, εἶπεν ἐν τῷ σκότει φωνή, ἣν ἀκούσας ὁ δούξ ἐσκίρτησε, διότι ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τῆς Μαργαρίτας.

Ταυτοχρόνως δὲ παρὰ πέτασμα ἐξ ἰώδους βελούδου μετὰ χρυσῶν ἀνθέων ἀνυψώθη, καὶ ὁ δούξ διέκρινεν ἐν τῇ σκιᾷ αὐτὴν τὴν βασίλισσαν, ἥτις ἀνυπομονοῦσα εἶχεν ἔλθει εἰς συνάντησίν του.

— Ἰδοὺ ἐγώ, δέσποινα !, εἶπε τότε ὁ δούξ.

Καὶ διῆλθε ταχέως τὴν θύραν, ἥς τὸ παρὰ πέτασμα ἔπεσεν ἀμέσως.

Τότε ἡ Μαργαρίτα τοῦ Βαλοᾶ ἐδέησεν ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς εἰς τὸν πρίγκηπα, ἐν τοῖς δώμασιν ἐκείνοις, τοῖς ἄλλως λίαν αὐτῷ γνωστοῖς, ἐνῷ ἡ Γιλόννη μέινασα εἰς τὴν θύραν ἔφερε τὸν δά-

κτυλον εἰς τὰ χεῖλη καθησυχάσασα οὕτω τὴν κυρίαν τῆς.

Ὡσανεὶ εἶχεν ἐννοήσει τὴν ἀνήσυχον ζηλοτυπίαν τοῦ πρίγκηπος, ἡ Μαργαρίτα ἔφερεν αὐτὸν ἐν αὐτῷ τῷ κοιτῶνί τῆς, ὅπου στᾶσα εἶπεν :

— Καὶ λοιπὸν, δούξ, εἴσαι εὐχαριστημένος ;

— Εὐχαριστημένος, δέσποινα ; καὶ ἀπὸ τί παρακαλῶ ;

— Ἀπὸ τὴν ἀπόδειξιν ταύτην, τὴν ὁποῖαν σοῦ δίδω, ἐπανελάβεν ἡ Μαργαρίτα μετὰ τινος πείσματος. Διότι ἀνήκω εἰς ἄνδρα, ὅστις αὐτὴν ταύτην τὴν πρώτην ἐσπέραν τῶν γάμων μας τόσῳ ὀλίγον φροντίζει περὶ ἐμοῦ, ὥστε οὐδὲ κἂν νὰ μὲ εὐχαριστήσῃ ἦλθε διὰ τὴν τιμὴν τὴν ὁποῖαν τῷ ἔκαμα, δὲν λέγω ἐκλέξασα, ἀλλὰ δεχθεῖσα αὐτὸν σύζυγον.

— Ὡ, δέσποινα !, εἶπε μετὰ λύπης ὁ δούξ, ἡσύχασον, θὰ ἔλθῃ, καὶ μάλιστα, ἂν τὸ ἐπιθυμῇς . . .

— Καὶ σὺ μοι λέγεις τοῦτο, Ἐρρίκε ;, ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα. Σὺ, ὅστις μόνος γινώσκεις ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές ; Ἄν εἶχον τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ὑποθέτεις, θὰ σὲ παρεκάλουν νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ Λοῦβρον ;

— Μὲ παρεκάλεσες νὰ ἔλθω εἰς τὸ Λοῦβρον, Μαργαρίτα, διότι ἐπεθύμεις νὰ ἐξαλείψῃς πᾶν τοῦ παρελθόντος ἡμῶν ἔχνος καὶ διότι τὸ παρελθὸν τοῦτο ὑπῆρχεν οὐ μόνον ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ ἀργυρῷ κιβωτίῳ, ὅπερ σοὶ φέρω.

— Θέλεις νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ τι, Ἐρρίκε ; ἐπανελάβεν ἡ Μαργαρίτα προσηλοῦσα τοὺς ὀφθαλμούς της ἐπὶ τοῦ δουκός. Νομίζω ὅτι βλέπω ἐν σοί, οὐχὶ πρίγκηπα, ἀλλὰ μαθητὴν ! Ἐγὼ ν' ἀρνηθῶ ὅτι σὲ ἠγάπων ; Ἐγὼ νὰ θελήσω, ἵνα σβύσω φλόγα, ἥτις ἴσως σβεσθῇ, ἀλλὰ τῆς ὁποίας ἡ ἀντανάγκαις θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε ; Οἱ ἔρωτες τῶν ὁμοίων μου φωτίζουν καὶ πολλάκις κατατρώγουσιν ἅπασαν τὴν σύγχρονον αὐτοῖς ἐποχὴν. Ὅχι, ὄχι, δούξ ! Δύνασαι νὰ φυλάξῃς τὰς ἐπιστολάς τῆς Μαργαρίτας σου καὶ τὸ κιβώτιον ὅπερ σοὶ ἔδωκεν. Ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τούτων μίαν καὶ μόνην σοὶ ζητῶ καὶ τοῦτο διότι ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶναι δι' ἀμφοτέρους ἡμᾶς ἐπικίνδυνος.

— Ὅλοι ἀνῆκουσιν εἰς σέ, εἶπεν ὁ δούξ. Ἐκλεξὸν ἐν τῷ κιβωτίῳ ἐκείνην, τὴν ὁποῖαν θέλεις νὰ ἐξαφανίσῃς.

Ἡ Μαργαρίτα ἠρεύνησε πυρετωδῶς ἐν τῷ ἀνοικτῷ κιβωτίῳ καὶ διὰ τρεμύσεως χειρὸς ἔλαβε μίαν μετὰ τὴν ἄλλην δωδεκάδα ἐπιστολῶν, ὧν ἠρκέσθη νὰ παρατηρήσῃ τὴν διεύθυνσιν, ἥτις μόνῃ ἀνεμίμησεν αὐτῇ τὸ περιεχόμενό των. Ἰδοῦσα ὅτι ἄλλαι δὲν ὑπῆρχον ἐν τῷ κιβωτίῳ, ἐγένετο κάτωχρος καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν δούκα :

— Κύριε, εἶπεν, ἐκείνη τὴν ὁποῖαν ζητῶ δὲν ὑπάρχει. Μὴ ἀπώλεσας αὐτὴν κατὰ τύχην ; διότι νὰ τὴν ἔδωκες . . .

— Καὶ ποῖαν ἐπιστολὴν ζητεῖς, δέσποινα ;

— Ἐκείνην, ἐν τῇ ὁποίᾳ σοὶ ἔγραφον νὰ νυμφευθῇς ὅσον τάχιστα.

— Ὅπως δικαιολογήσῃς τὴν ἀπιστίαν σου ;

Ἡ Μαργαρίτα ἀνύψωσε τοὺς ὤμους.

— "Ὁχι, ἀλλὰ διὰ νὰ σοὺ σώσω τὴν ζωὴν. Ἐκείνην, ἐν τῇ ὁποίᾳ σοὶ ἔγραφον ὅτι ὁ βασιλεὺς, βλέπων τὸν ἔρωτά μου καὶ τὰς προσπάθειάς, τὰς ὁποίας κατέβαλλον ἵνα διαρρήξω τὴν μετὰ τῆς Ἰνφάντης τῆς Πορτογαλλίας ἔνωσίν σου, εἶχε προσκαλέσει τὸν ἀδελφόν του, τὸν νόθον τῆς Ἀγγουλέμης πρὸς ὃν δεικνύων δύο ξίφη εἶπε: «Διὰ τοῦτου φόνευσέ τὸν Ἑρρίκον τῆς Γκιζης τὴν ἐσπεράν ταύτην, ἄλλως αὖριον σὲ φονεύω διὰ τοῦτου». Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη παῦ εἶναι;

— Ἰδοὺ αὕτη, εἶπεν ὁ δούξ, ἐξχαγῶν αὐτὴν ἐκ τοῦ κόλπου του.

Ἡ Μαργαρίτα ἤρπασε σχεδὸν αὐτὴν, τὴν ἠνοιξεν ἀπλήστως καὶ βεβαιωθείσα ὅτι ἦτο ἡ ζητούμενη ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς καὶ προσήγγισεν αὐτὴν εἰς τὸ κηρίον. Ἡ φλόξ μετεδόθη ἀμέσως εἰς τὸν χάρτην, ὅστις δὲν ἐβράδυνε νὰ μεταβληθῇ εἰς τέφραν, ἣν ἡ Μαργαρίτα, ὥσπερ φοβούμενη μὴ ἤθελε ζητήσωσιν ἐν αὐτῇ τὴν ἀσύνητον ἀνακοίνωσιν, ἔσπευσε νὰ κατατρίψῃ διὰ τῶν ποδῶν.

Ὁ δούξ τῆς Γκιζης παρητήρει προσεκτικῶς τὴν ἐρωμένην του καθ' ἅπασαν τὴν πυρετώδη ταύτην ἐκτέλεσιν. Εἶτα ἐπανέλαβε:

— Μαργαρίτα, εἴσαι τώρθευχαρισμένη;

— Ναί· διότι τώρα, ὅτε ἐνυμφεύητε τὴν πριγκίπισσαν Πορκιάνην, ὁ ἀδελφός μου θὰ μοῦ συγχωρήσῃ τὸν ἔρωτά μου, ἐνῷ οὐδέποτε θὰ μοὶ ἐσυγχώρει τὴν ἀποκάλυψιν μυστικοῦ, οἷον εἶναι αὐτὸ ὅπερ ἐν τῇ πρὸς σὲ ἀδυναμίᾳ μου δὲν ἠδυνήθη νὰ σοὶ ἀποκρύψω.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ δούξ. Τότε μὲ ἠγάπας.

— Καὶ ἀκόμη σὲ ἀγαπῶ, Ἑρρίκε· ἴσως πλέον ἢ πρὶν.

— Σὺ;

— Ναί, ἐγώ. Οὐδέποτε ὅσῳ σήμερον, εἶχον ἀνάγκην φίλου εἰλικρινοῦς καὶ ἀφωσιμένου. Βασίλισσα, δὲν ἔχω θρόνον. Σὺζυγος, δὲν ἔχω σύζυγον.

Ὁ νέος πριγκιψ ἔσεισε μετὰ λύπης τὴν κεφαλὴν.

— Ἀλλ' ὅταν σοὶ λέγω, ὅταν σοὶ ἐπαναλαμβάνω, Ἑρρίκε, ὅτι ὁ σύζυγός μου οὐ μόνον δὲν μὲ ἀγαπᾷ, ἀλλὰ μὲ μισεῖ, μὲ περιφρονεῖ. Ἄλλως τε, νομίζω, ὅτι ἡ παρουσία σου ἐν τῷ κοιτῶνι, ὅπου ἐκεῖνος ἔπρεπε νὰ ἦναι, εἶναι ἀρκοῦσα ἀποδείξις τοῦ μίσους του καὶ τῆς περιφρονησεώς του.

Δὲν εἶναι ἀκόμη πολὺ ἀργά, δέσποινα, καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ὤφειλε νὰ ἀποπέμψῃ τοὺς ἀκολούθους του· καὶ ἂν δὲν ἦλθε, δὲν θὰ βραδύνῃ ὁμῶς.

— Καὶ ἐγὼ σοὶ λέγω, ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα, μετ' αὐξήσαντος πείσματος, ὅτι δὲν θὰ ἔλθῃ.

— Δέσποινα, εἶπεν ἡ Γιλόννη ἀνοίξασα τὴν θύραν καὶ ἐγείρασα τὸ παραπέτασμα, ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ἐξέρχεται τῶν δωματίων του.

[Ἐκτεταται οὐ μετὰ]

ΚΑΛΟΒΑΣΙΑΝΣ Ὁ ΠΑΛΛΕΓΚΙΩΤΗΣ

Ἀγγλικὸν διήγημα

[Μετάφρασις: I. Ἰσιδωρίδου Σκυλίση].

(Ἡ συνήθεια καὶ τέλος τοῦ προηγούμενου βιβλίου)

Ὁ Ἰάκωβος Ε' ὑπῆρχε προσκυττός καὶ εἰς τὸν ἔσχατον τῶν ὑπηκόων, ὥστε ἀκόπως αἱ δύο γυναῖκες ἔτυχον τῆς αὐτοῦ ἀκροάσεως. Καὶ ἡ χήρα Μάξουελ ἐφημίζετο ἐπὶ τῆς νεότητός της ὡς ὥραία, καίτοι δὲ σήμερον προβεβηκυῖα, εἶχε τὴν παράστασιν εὐχαρίν καὶ ὁμοῦ εὐγενῆ, δηλαδὴ ἐκέκτητο καὶ ἐκ τοῦ σχήματός της ὅ,τι ἀπηρετεῖτο πρὸς ὑποστήριξιν τῆς αἰτήσεως ἣν ἤρχετο νὰ ὑποβάλλῃ εἰς τὸν βασιλέα· σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ καρδία τοῦ Ἰακώβου Ε' μεγάλως ὑπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ κάλλους ἐκράδαίνετο· ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, ἡ συνήγορος, καίτοι σιγῶσα, ἠγόρευεν εὐδοκίμως τῆς ἐναγούσης, ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς, καὶ πρὶν ἔτι νὰ τὰς ἀκούσῃ, ἐνδομύχως ἠύχετο ὅπως ἡ αἰτήσις αὐτῶν συνάχῃ μετὰ τῆς τιμῆς καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ βασιλικὴ παρουσία εἶχε φέρεῖ τὰς γυναῖκας εἰς ἀμηχανίαν τινὰ κατ' ἀρχάς, τοῦθ' ὅπερ ἰδὼν ὁ Ἰάκωβος Ε' τὰς ἐθάρρυνε διὰ τῆς προκρίτης αὐτοῦ· καὶ τότε ἡ χήρα διηγήθη τὸ ἱστορικὸν ἀπλούστατα καὶ ἀληθοφανεστάτα, τὸσον δὲ ἐγοήτευσε ἡ ἀφέλεια τοῦ λόγου, ὥστε ὅχι ὁ βασιλεὺς, ὁ ἥδη προκατελημμένος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπαθέστατος τῶν ἀκρατῶν βαθέως θὰ κατενύσσετο. Ὅταν ἡ χήρα ἦλθεν εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ νὰ εἴπῃ τὴν ἐκβασιν τοῦ διαβήματος τῆς Μαρίας πλησίον τοῦ σερ Ἰὼν, ἔστη ἀμφιβάλλουσα, ἠρυθρίασε, καὶ τῆς ἐκόπη ὁ λόγος· ἀλλ' ἐμάντευσε εὐθὺς ὁ βασιλεὺς, καὶ τὴν εἰκασίαν του ἐπεβεβαίωσεν ὡς ὀρθὴν τὸ ἐρύθημα τὸ ἐπιφανὲς ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς κόρης.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε μόνις συνέχων τὴν ἀγανάκτησιν· ὁσονοῦπῳ θὰ ἔλθω εἰς τὴν Ἀνκνδάλην, καὶ βλέπομεν. Ἰδοὺ, παρητήρετε αὐτὸν τὸν κύριον· ὅταν σὰς τὸν στεῖλω, νὰ τὸν ἀκολουθήσετε ὅπου θὰ σὰς ὀδηγήσῃ. Ἐντῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ, θὰ σὰς προμηθεύσῃ διὰ νὰ περάσετε αὐτὴν τὴν νύκτα ἀσφαλὲς κατὰλυμα καὶ θὰ σὰς χορηγήσῃ τὰ ἐπαρκῆ διὰ τὸ ταξιδεῖν σὰς χρήματα, ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὸν τόπον σὰς ὅσον ταχύτερον. Πείσεσθε ὅτι δὲν θὰ σὰς λησμονήσω.

Εἶνε πάγγνωστον ὅτι ὁ εἰς ἄκρον φιλοδίκαιος Ἰάκωβος Ε' εἶχε καὶ τινας παραδόξους ιδιοτροπίας· συχνάκις περιήρχετο τὰς χώρας του ὑπὸ μεταμορφώσεως παντοίας, ὡς μεταπράτης, ὡς μουσικός, πρὸς δὲ καὶ ὡς ἐπαίτης βρακένδυτος, ὅτε μὲν πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν καταχρήσεων, ὡς ἔπραττον οἱ τὰ δημόσια διαχειριζόμενοι, ὅτε δὲ καὶ πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ ψυχγωγίαν, ὡς ὁ καλὶφης τῶν μύθων τῆς Χαλιμάς· καὶ τότε, ὡς ἄνθρωπος ἦτο χρεῖα νὰ φανερωθῇ μετνομαζέτο *Kalobasialis* ὁ *Pallekios* (de Ballengeich)· ὑπῆρχε δὲ εἰς τὰ ἀνάκτορα κρυφία τις δίοδος, δι' ἣς ἐξήρχετο ἐν ἀγνοίᾳ πάντων εἰς τὰς τοιαύτας ἐκδρομάς, ἢ μόνος, ἢ ἀκολουθούμενος πρὸς ἐνὸς ὑπηρετοῦ, καὶ τούτου μεταμφιεσμένου.

Εἰς τὴν παρεῖσαν λοιπὸν περίστασιν

ἠθέλησε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ὀροφύλακα σερ Ἰὼν ὡς ἄγνωστος, διὸ καὶ λαβὼν τὰ δέοντα μέτρα, ἀφίκετο εἰς Ἀνκνδάλην χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν. Ἐκεῖ ἐξέτάσας, καὶ ἰδὼν ὅτι αἱ πληροφορίες ἃς ἔλαβε συνεφώνουν μετὰ τῆς γνώμης ἣν εἶχε σχηματίσει περὶ τῶν δύο γυναικῶν, μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τῶν μεταμορφωμένων εἰς ἐπαίτην. Πλησιάζων εἰς τὴν ἔπαυλιν, εἶδε μακρόθεν νέαν τινὰ πλύνουσαν εἰς ῥυάκιον τὰ φορέματα· ἦτο δὲ ἡ Μαρία· εἰς τὴν προσελθὼν προσεποιήθη τὸν πάσχοντα, καὶ καθήσας χαμαὶ ἐγόα, ὡς δῆθεν κατατρυχόμενος ὑπὸ τινος ἄλγους.

Ἐτρεξε πάραυτα πρὸς αὐτὸν ἡ Μαρία, τὸν ἠρώτησε τί τὸν ἐπόνει, καὶ ἂν ἠδύνατο νὰ τὸν ἀνακουφίσῃ καθ' ὅσον ἀπέκειτο εἰς αὐτὴν, ὁ δὲ Ἰάκωβος ἀπεκρίθη ὅτι συνήθως ἔπασχεν ὑπὸ τοιοῦτου τινὸς νοσήματος, ἀλλὰ δι' ὀλίγου θερμοῦ γάλακτος καὶ ἀναπαύσεως μιᾶς ὥρας θὰ ἰατρεύετο.

Ἀσμενός τότε ἡ Μαρία εἶπε νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ ὅπως μεταβῶσιν εἰς τὴν ἔπαυλιν, ὅπου θὰ ἐτύγχανε πάσης περιποιήσεως. Τὸν ὑπεβόηθη ἵνα ἐγερθῇ, ἔλαβε τὴν χεῖρά του εἰς τὸν βραχιόνά της, τῷ εἶπε νὰ στηρίζεται καλῶς ἐπάνω της, καὶ οὕτως ὠδεύσαν ἀμφοτέροι βραδεῖ τῷ βήματι. Εἰς τὴν ἔπαυλιν προσηνέχθησαν πρὸς αὐτὸν φιλεζήνους οἱ πάντες· ἐκεῖ ἔγινε λόγος περὶ τῆς Μαρίας καὶ τοῦ Μάξουελ, καὶ μεταξὺ τοῦ λόγου ἀρὰ κατὰ τῆς ἀναληθσίας τοῦ διοικητοῦ.

— Ἀχ! ἔλεγαν, νὰ τὰ ἐμάνθηνεν αὐτὰ ὁ βασιλεὺς, ἀφεύκτως θὰ τὸν ἔπαυεν, ἕνα τοιοῦτον κακὸν λειτουργόν του· ὅχι δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ θὰ τὸν ἐτιμωροῦσεν αὐστηρῶς.

Οὕτω βεβαιωθείς ὁ Ἰάκωβος περὶ τῆς ἀποστροφῆς τῶν ὑπηκόων του πρὸς τὸν σερ Ἰὼν, δὲν ἠθέλησε ν' ἀναβῇ ἐπὶ πλέον τὴν νέμεσιν. Ἀνεχώρησε λοιπὸν, καὶ τὴν μὲν νύκτα ἐκείνην κατέλυσε εἰς μικρὸν τι χωρίον, τὸ Δούγκοβον, πρωίας δὲ γενομένης, κατηνύθη πρὸς τὴν μικρὴν ἐκεῖθεν ἀπέχουσαν Ἀμισφιέλδην.

Εἶπομεν ὅτι πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του εἶχε λάβει τὰ δέοντα μέτρα· ὥστε εἶχε κατόπιν του ἀκολουθίαν, ἥς μέρος μὲν παρέμειναν εἰς τὸ Δούγκοβον, τὸ δ' ἐπίλοιπον διετάχθη νὰ ἐνεδρεύῃ ἐντὸς χαράδρας τινὸς ἔξωθεν τῆς Ἀμισφιέλδης, μέχρις οὗ ζητηθῇ παρ' αὐτοῦ. Καὶ τότε, ἀποβαλὼν τὰ ῥάκη τοῦ ἐπαίτου, παρουσιάσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ πύργου τοῦ διοικητοῦ ὑπὸ τὸ ἐνδυμα ἀπλοῦ ἀγρότου, καὶ ἐζήτησε παρὰ τοῦ ὑπηρετοῦ νὰ εἰσάχθῃ ἀμέσως παρὰ τῷ κυρίῳ του· ἀλλ' ὁ ὑπηρετὴς ἀπεκρίθη ὅτι ὁ σερ Ἰὼν ἐκάθησε μόνις εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ὅτι διετάζετο ῥητῶς οὐδέποτε καὶ δι' οὐδένα λόγον νὰ τὸν ἐνοχλῶσι καθ' ἣν ὥραν γεύεται.

— Καὶ πόσῃν ὥρᾳ νὰ περιμεῖναι;

— Δύο καὶ τρεῖς ὥρας ἐνίοτε· ἂν δὲν σημάνη ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ κώδων, ὁ αὐθέντης δὲν εἶναι ὁρατός.

— Ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι ξένος, καὶ δὲν ἐμπορῶ τόσῃν ὥρᾳ νὰ περιμεῖναι. Λάβε αὐτὸ τὸ τάλληρον, καὶ πάγαινε νὰ εἴπῃς εἰς τὸν αὐθέντην σου, ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ὀμιλήσω